

Figen

Ficus carica

Figentræet er et løvfældende træ, der især dyrkes i landene omkring Middelhavet for sine lækre frugters skyld.

Den er til en start en nærmest krybende plante, der kan udvikle sig til et stærkt forgrenet træ på flere meters højde. Grenene er bløde og glatte: stive om vinteren, men når de igen bliver bløde og bøjelige og bladene begynder at skyde, er det et sikkert tegn på, at foråret er på vej.

Den menes, at stamme fra Afghanistan og har været dyrket i Mellemøsten og Nordafrika i årtusinder.

I det sydlige Danmark kan figentræet overleve på en beskyttet vokseplads.

Det er en hurtigvoksende plante, der på få år når flere meters højde. Figentræet har store blade, der fældes hvert efterår.

Hver sommer modnes et antal pæreformede frugter, der til en start er hårde og grønne, men som i løbet af modningen bliver violette, saftige og bløde.

Frugterne indeholder et stort antal frø.

Saften virker afførende, og anvendes undertiden ved fordøjelsesbesvær.

I løbet af vækstsæsonen udvikles anlæg til nye frugter i bladhjørnerne.

De vil dog først blive modne den kommende sommer.

Figen er fra bibelsk tid en vigtig afgrøde i Mellemøsten: Frugterne er saftige og lækende i tørre områder. De er rige på sukkerindhold og velsmagende.

Den tørrede frugt kan gemmes til vinterforråd og har udgjort et vigtigt kosttilskud i hele regionen .

Planten kendes navnlig fra skabelsesberetningen i første mosebog, hvor Adam bruger det store blad til at dække sig til, efter at 'syndefaldet' har gjort ham bevidst om sin nøgne fremtoning: 'Da åbnedes deres øjne, og de opdagede, at de var nøgne(1 Mos3,7)

Figen forbindes navnlig med lykkefølelse.

Den nævnes gentagende gange både i det gamle og det nye testamente, hvor planten fremhæves som en lyksaliggørende vækst, der gør det muligt at feste og byde gæster velkommen.

Gæstefrihed er en afgørende værdi for folk i alle øde områder af kloden, og med figentræet havde gæstgiveren mulighed for at byde gæsten på både mad og skygge.

I blomstrende vendinger skildres gang på gang, hvor lykkelig man bliver af, at bo, spise og byde gæster velkommen under sit eget figentræ.

Omvendt fortælles også, at indtrængende soldater specielt gjorde sig umage med, at ødelægge folks figentræer, når de invaderede i endnu en 'retfærdig' og 'nødvendig' krig, som Mellemøsten har haft så mange af.

Fra det gamle Ægypten kendes adskillige beviser for dyrkning af figen, og skønt israelitterne led store afsavn som Faraos slaver i Kanaens Land, fremgår det dog at dyrkningen af figner, gik helt godt på stedet.

Til gengæld var der temmelig meget muggeri over manglen på figner, da Israels stamme var på ørkenvandring for at finde 'det forjættede

land', hvilket fik folk til at tvivle på hele udvandringens formål.

Også i dag tolkes ødelæggelser i Mellemøsten ud fra et etnisk synspunkt, mens misvækst og ødelagte plantager i testamenterne tolkes som et vink med en vognstang fra den Almægtige om, at folket har afvejet fra den udstukne kurs. (Almindeligvis bliver de krigsførende magter enige om, at det er den Almægtige, der har taget fejl.)

Tørrede figner indgår i talrige opskrifter på slik og kager, og kan købes i dagligvarebutikker.

Også den friske frugt importeres i vore dage. Som al anden frugt, smager den bedst, der, hvor den vokser.

På Møn og i Stege er der flere Figen og i Middelalderhaven har vi også et.